

כמו בדייט

לאחרונה קפצתי לנוי יורק ליומיים, לצורך השתתפותי כחבר במועצה של **WORLD ORT**, ארגון החינוך היהודי העולמי, ששותף לנו בעשור האחרון בקידום מיזמים חינוכיים בתחומי מדע וטכנולוגיה והיה בין התורמים המשמעותיים לבניין קמפוס התיכון החדש.

באחת השיחות המרתקות, הציג עידו אהרוני, הקונסול הכללי של ישראל בניו יורק, את עמדתו בתחום ההסברה הישראלית בחוץ לארץ. עידו מציע למדבררי ישראל בפני קהלים זרים להימנע מהעמדת סוגיית הסכסוך בראש. לדבריו, בזמן הקצר שניתן, בדרך כלל, למתמודדים על הקשב של המאזינים הניטרליים זה כמעט חסר סיכוי לשכנע אותם בצדק שיש לישראל שבתנאי מול הפלשתינאי שעומד מול הטנק עם אבן. מה כן? בשלבים הראשונים יש לרכוש את אמון המאזין בהקשרים בהם ישראל מצטיינת על פי כל קנה מידה: מגוון אנושי, דמוקרטיה, חקלאות, מדע וטכנולוגיה עילית, מים, מזון, היסטוריה ותרבות. "במקום להשקיע בכתבים הזרים שמתעניינים רק בעימות הצבאי והמדיני ממנו איננו יוצאים טוב, מן הראוי להרבות בביקורי כתבים לנושאי חקלאות, מזון, תרבות ומדע. שבוע בישראל גורם לרובם להתאהב במדינה ובתושביה ולשרשר את הרגש החם הזה לקוראיהם, שרובם בכלל אינם בעלי דעה בהקשרי הסכסוך שלנו."

"כמו בדייט ראשון, זו שטות גמורה להתחיל מפגש עם אדם זר, שאנחנו מחפשים את קרבתו, באוסף של כעסים, נרגנויות ומאבקים על צדק כנגד צד שלישי. עלינו לבנות את האמון של הפרטנר שלנו ולאט לאט להגיע גם אל החלקים היותר סבוכים, הפחות אטרקטיביים שיש לנו ולחיים שאנחנו בעצם מציעים לבן הזוג שלנו לחלוק עימנו."

עידו דיבר, בחוכמה רבה לטעמי, על יחסי ישראל והציבור בחוץ לארץ ואני חשבתי על האסטרטגיה שלנו מול התקשורת, מול הציבור הישראלי וגם מול ממלאי תפקיד בממשלה ובארגונים אחרים שמתעניינים בנו. יש רווח מידי מסוים בהצגת החיים שלנו כקורבנות, שנגזר גורלם לחיות באזור בעייתי. עם זאת, יש לכך מחיר, של החלשת כושר העמידה ושל חיזוק המיתוג של הבית שלנו כמקום שלא ראוי, חלילה, לקליטה של משפחות צעירות. במקום אסטרטגיה של החצנת כעס, חרדה ותסכול מתמידים (שיש להם בוודאי מקום ברגעים מסוימים), אנחנו נוקטים לאורך שנים באסטרטגיה של הצגת החוזקות שלנו, האמונה שלנו במקום וביכולות שלנו ובתקווה היהודית כל כך שימים טובים יותר יבואו בוודאי, אם לא מחר אז מחרתיים.

החינוך הפורמלי והחינוך החברתי שלנו לצד מערכות ההשכלה הגבוהה שפיתחנו הם נכסים חסונים, מערכות הרווחה והסולידריות החברתית עברו בהצלחה את אתגרי השינויים הרדיקליים, המרקם היישובי שלנו, ההנהגות המקומיות והנהגות הארגונים האזוריים הינם כלים חיוניים שאנחנו גאים בהם, היציבות וההתעצמות הכלכלית בגזרות השונות, העיסוק המתגבר באיכות הסביבה, בשאלות של זהות יהודית, במשימתיות בחברה הישראלית ובוודאי ההתמודדות המרתקת עם המציאות הביטחונית הם כולם מרכיבים בחוסן ובאמונה שלנו ששער הנגב הוא מקום נהדר לחיות ולהתפתח בו. וכך, האמונה שלנו, השמחה שלנו, גילוי הלב שלנו משפיעים על הסובבים אותנו להעניק לנו את הכלים המתאימים להמשיך ולפתח בחיוך ובאופטימיות את החיים שלנו, דווקא כאן.